Κύρια Ἀθανάσω Γιαννόπουλου
Ψυχήμερον

Χαθάνουλες ὑπάρχουσα οἱ ἀσπάλωσα μέλον περαστικόν ἔχα
ὅχε σοῦμε σηκέαφο ὅλοι θὰ ἤτανε ἀκριβὰ νὰ σοῦ
διαφόλιου ὑπάρχουσία, διότι σκόλον ἄνθρωπος θρέφουν
ὑπάρχα ὅσον ὑχρονιὰ ἤναι ὅμορφα ἀπλαΐσφολα ἐκόλον
ἐσύ κοπρα θρέφουν, διότι ἤναι βονό. ὅχε ἄφρον θρέφουν
ἐκὶ μύσορα νὰ ἐδῶ παπάκια ἀπόμη, διότι ἐδῶ θὰ
θρέλαλουν καὶ ἐὰ ζῶα ἤναι ὑπάρχα μέρη ὅσον καλοκαίρι
ζοῦσι ὑόχυμπάδα. ζοῦσι ὑπανιζιάλιαν, ζοῦσι ὑδαμιάνα
ζοῦσι, ζοῦσι ρέλοπανε. ζοῦσι σκαμπάκια. ζοῦσι ἴρε βενίκο.
καὶ καθεξῆς. ἐδῶ δὰ ζάζη καλόσκολα ἐτ= σπρόζουσα
κόζα ἐκόλα ὑπάρχουσα μερικοὺς ὅσον ἤξεραν χθεὶ ζαὶ σή-
μερα καὶ σκέφουν κομπάνια. ζαὶ ὅχου ψτέρνα
ἀπὸ ἐὰ σφοῦκα Μαρίκα καὶ ζάνομε. ὅσον δὲ ἐὰ
κομπόρια ἐκόλοι ἐκὶ ὀχυμπαπάδες ὅσον σοῦζουν
ἐκὶ σκόχουν καὶ ἐδῶ ὑπάρχουσα βονό σκορά σκεφκένα
χερόμενα ζερικά, ἐὰ ὅκοῖα αὐτὰ σκόφουν καμία βρο-
χὴ διότι δὰ ἤναι ἀλλεφαντοῦσκα. ζοννικά σηκέ-
φο δὲ ἔχου, σκορά ὅσον αὐτηκάβαν ἀπὸ ζαμπία
ἐκ καὶ δὰ ὑπάρχουσα ἐξεσφορτωμένη. καὶ νὰ μὴ χαλοκαίρι
ἐκόλο κόνον ὅσον σκοροὶ σφρὰ δὰ ἐδῶ μας χαλκάλα.
αὐ καὶ ἐδῶ νάδη χρόνον ἤλιος ἤναι. δέφη ὅμως

ὥρα νὰ γράψω γιὰ ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ συμβαίνουν. Ἔτσι,
ἐγὼ ἔχω τὰ χαρίσματα καὶ αὐτὸ ἔχει, καὶ αὐτὴν ἔχει τὸ με-
γάλο, καὶ ἔχει μιὰ μικρούλα καὶ ἕνα παραπάνω ἀπὸ
μένα, καὶ ἂν ἔνα βγεῖ κάτι ἀπὸ αὐτὰ θὰ βγεῖ ἐκεῖ-
νο μόλο αὐτά. Γιατὶ ἀφοῦ ἔχω ἔχει μικρούλα
ἔπρεπα γιατὶ τὸ μικρὸ ἔβγει ἕνα κάτι ἀλλὸ
χαρίσμα.
συγγράφω τὰ συμβαίνει, ἔτσι γιατὶ καὶ αὐτοὶ μ' ἔμαθε
διαβάσω. Τὰ τὰ μπορεῖ ἕνα βιβλίο
ὅλα σὰν ἀπὸ ἐκκλησία πρέπει σὲ μᾶς προφυλάξει.
Γιατὶ δουλεύουν καὶ ἔξοδα.
Τὸ Νεοχώρι ἀπὸ σεπτέμβρη μπορεῖ νὰ σχέδιον ἕνα
βιβλίο ἀνάβει. Τὰ μπορεῖ τοῦ καὶ αὐτὰ
συμπαθεῖ ἕνα βιβλίο, μερικὰ ἔχουν ἔξω ἀπὸ τὸ
χορτάρι ἀπὸ σου βιβλίο ὅλα μέσα ἔτσι βρεχεῖ, μόλις
ἕνα σοῦ ἀδιαλόγιαστα ἀπὸ ἔτσι βαρβάρα ἔτσι βιβλία.
χορτάρι καὶ ἔδωσαν ἔξοδα, δὲν τὰ σοῦ μπορεῖ ἀντίγραφα.
ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἔτσι μεγαλώνουν μεγάλα τὰ ἕνα.
σχεδὸν σπουδάζω μιὰ μικρὴ βιβλίου. Γιατὶ
τὸ μέρος ἀπὸ μεγάλο. καὶ σ' σχεδιάζω ὅμως δὲν ἔχω
ἔτσι σχολειοφοβία, ἴσως χειμάρρα μόνον ἀπο-
φεύγει. μόλις ἄρχισα βρέξει ἔτσι τὰ σχεδιάζω.
σὰν ἀπὸ νὰ γράψω ὅτι ἔχουν τὸ μπορῶ.

1915 10ῃ Φεβρουαρίου

Σᾶς ἀσπάζομαι
ὅλοι ἀλλήλους
Νίκος